

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku A.K.K., B.K.K. i B.W. następców prawnych zmarłej W.K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej po zmarłym, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 października 2017 r., skargi kasacyjnej wnioskodawców od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 16 maja 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację W.K. od wyroku z dnia 3 lutego 2016 r., którym Sąd Rejonowy w Ś. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 25 września 2014 r. odmawiającej przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie: 1) prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej jako ustawa wypadkowa) przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że choroba zawodowa, na którą cierpiał zmarły w dniu 7 lipca 2014 r. J.K. nie była współprzyczyną jego zgonu; 2) prawa procesowego, a mianowicie: a) art. 233 § 1 k.p.c. przez rażące naruszenie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy;

b) art. 217 § 1 i 2 k.p.c. przez pominięcie zarzutów apelacji dotyczących zastrzeżeń do opinii uzupełniającej ujętych przez skarżącą w jej piśmie procesowym z dnia 19 stycznia 2015 r.; c) art. 227 w związku z art. 232, art. 241, art. 286 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku skarżącej o przeprowadzenie dowodów istotnych dla wyniku sprawy, tj. opinii uzupełniającej celem ustalenia związku przyczynowego pomiędzy chorobą zawodową zmarłego a jego śmiercią; d) art. 382 k.p.c. przez nieprzestrzeganie kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych sądu odwoławczego i niespełnienie jego procesowej funkcji, przez co doszło do pominięcia części materiału dowodowego zebranego w postępowaniu oraz braku wyczerpujących ustaleń.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością ze wskazaniem, że argumentacja przemawiająca za zaangażowaniem Sądu Najwyższego w rozpoznanie skargi „pokrywa się w pewnym stopniu z [jej] zarzutami”. W ocenie skarżącej, „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu” (mające moc zasad prawnych uchwały Sądu Najwyższego z dnia z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124 i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 56). Skarżąca podniosła, że nieuwzględnienie zarzutów apelacyjnych dotyczących zastrzeżeń do opinii uzupełniającej i wniosków dowodowych w tym zakresie doprowadziło do nieustalenia, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy bezpośrednią przyczyną zgonu (niewydolność krążeniowo-oddechowa), wtórną przyczyną zgonu (rak płuc) a chorobą zawodową i samym zgonem J.K.. Zdaniem skarżącej, biorąc pod uwagę cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, związek przyczynowy między tymi elementami jest oczywisty.

Z uwagi na to, że wnioskodawczyni zmarła w dniu 2 maja 2017 r., postępowanie kasacyjne toczy się z udziałem jej następców prawnych – A.K.K., B.K.K. i B.W. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2017 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez

wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie odniosła się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Uszło uwagi skarżącej, że w przesłance tej chodzi po pierwsze - o naruszenie konkretnych przepisów prawa, a po drugie i przede wszystkim - o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. Tymczasem z wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia nie wynika nawet, naruszenie jakich przepisów przez Sąd drugiej instancji miałoby wprost stanowić o wadliwości zaskarżonego wyroku. Wymagania tego nie wypełnia odwołanie się do argumentacji mającej uzasadniać zarzuty kasacyjne. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest bowiem poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie. Wreszcie, wbrew twierdzeniom skarżącej, z motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia jasno wynika ustalenie co do braku związku przyczynowego między chorobą zawodową - pylicą płuc a zgonem J.K..

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.